

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/2020-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Pathox Services s. r. o., Ostrovskeho 1, Košice, IČO 46 397 281, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Špakom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoPr 8/2017 z 31. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Pathox Services s. r. o. odmieta ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Pathox Services s. r. o.,

Ostrovského 1, Košice, IČO 46 397 281 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoPr 8/2017 z 31. októbra 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 CPr 1/2014 sa žalobca proti sťažovateľke ako žalovanej domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

2.1 Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 CPr 1/2014 z 11. marca 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 CoPr 2/2016 z 24. mája 2017.

2.2 O trovách konania okresný súd rozhodol samostatným uznesením sp. zn. 10 CPr 1/2014 zo 7. augusta 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Krajský súd na základe odvolania žalobcu svojim napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu zmenil a sťažovateľke ako žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie dovolania generálneho prokurátora podľa § 458 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3.1 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) prípisom č. k. VI/1 Pz 18/19/1000-5 z 15. februára 2019 označeným ako upovedomenie o spôsobe vybavenia podnetu (ďalej len „prípís“) oboznámila sťažovateľku s tým, že preskúmala spisový materiál vzťahujúci sa na vec sťažovateľky so záverom, že dôvody na podanie dovolania generálneho prokurátora zistené neboli. Upovedomenie o spôsobe vybavenia podnetu bolo sťažovateľke doručené 28. februára 2019.

4. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka vidí v arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorom podľa názoru sťažovateľky nevysvetlil dôvody, ktoré ho pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu viedli k aplikácii § 257 CSP, v zmysle ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zároveň argumentuje tým, že jej zo strany krajského súdu nebol poskytnutý osobitný priestor (mimo samotného vyjadrenia sa k podanému odvolaniu) na to, aby sa vyjadrila k nožnej aplikácii § 257 CSP.

4.1 Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka zároveň vidí aj v nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti výroku napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý znie „*Mení uznesenie tak, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov konania*“ a ktorý by podľa názoru sťažovateľky mal správne znieť tak, že „*Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.*“.

5. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Ústavný súd konštatuje, že Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. I CoPr/8/2017 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa - Právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Ústavný súd SR Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. I CoPr/8/2017 z 31. 10. 2018 zrušuje a vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pre Ústavným súdom SR vo výške 415, 51 EUR...“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení: Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditš a Libor Duľa.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

15. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty

neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014).

16. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

17. Ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 CoPr 8/2017 z 31. októbra 2018 nadobudlo právoplatnosť 17. decembra 2018.

17.1 V zmysle § 124 zákona o ústavnom súde lehota dvoch mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti uplynula 17. februára 2019.

18. Z ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom odvíja zachovanie zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súde od doručenia prípisu zo strany generálnej prokuratúry (ako reakcie generálnej prokuratúry na podnet sťažovateľky na podanie dovolania generálnym prokurátorom), a teda od 28. februára 2019 s tým, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti mala uplynúť 29. apríla 2019 vzhľadom na okolnosť, že 28. apríl 2019 pripadol na deň pracovného pokoja.

19. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ)

nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. K takýmto mimoriadnym opravným prostriedkom patrí aj dovolanie generálneho prokurátora. Príslušné právne predpisy totiž neukladajú generálnemu prokurátorovi povinnosť (a podnecovateľovi nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na posúdení generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá alebo nepodá dovolanie (a či teda na základe argumentov podnecovateľa bude považovať zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania za splnené). Oprávnenie na podanie dovolania generálnym prokurátorom preto nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, IV. ÚS 564/2018).

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd nemohol vychádzať pri posudzovaní toho, či ústavná sťažnosť bola podaná v rámci dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, zo skutočnosti, že sťažovateľka podala podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora. Za daných okolností bol pre posúdenie tejto otázky relevantný deň nadobudnutia právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

21. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 17. decembra 2018, ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľky mu bola doručená zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

22. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súlade s § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu